

præsident har jo højtidelig erklæret, at han gør det ikke, og vi i Venstre, vi gøre det ikke, vi ere alt for retsindige til at tænke paa noget saadant, saa hvis der er nogen, der skulde tage nægtede Penge, bliver det fra de Herrer's Side, og saa var det dem, der kom til at krænke Rej-Teorien og ikke os. Men selv bortset deraf, er den Anvendelse, den ærede Ordfører vil gøre af Rej-Teorien, ganske kurios. Han synes at tro, at Rej-Teorien kan anvendes, naar man har faaet det ene Ting gennem Forhandling i et Fællesudvalg til at gøre en Masse Indrømmelser af Bevillinger, det tidligere har nægtet, mod et vist Bederlag, som Faktum er her. Folketinget har indrømmet meget betydelige militære Bevillinger, som det meget nødtigt vilde gaa til, og som de nægtede ved 3dje Behandling af Finansloven i Folketinget. Nu er der forhandlet, den højtærede Regering har vist Smødefommenhed, Folketinget har vist Smødefommenhed, og efterhaanden ere de gaaet med til en hel Del af disse Bevillinger, men naturligtvis de have forlangt et Bederlag. En ringe Del af Bederlaget er de to Stridspunkter, vi nu stændes om. Nu siger den ærede Ordfører: Ja, men i Kraft af Rejteorien skal man jo respektere Landstingets Rej til disse Bevillinger. Rej, saaledes kan Teorien ikke anvendes, den maa anvendes saaledes, at det, som Folketinget nægtede ved 3dje Behandling, skal være nægtet, og det, som Landstinget vil nægte, det skal ogsaa være nægtet. Saa kunne vi saa en Finanslof. Saaledes gif det til i Fjor, og jeg spørger den ærede Ordfører, om det da er hans Mening, hvis han nu vil have Rejteorien anvendt, om han saa vil have, at Landstinget og Folketinget skulle gaa tilbage til Finansloven, saaledes som den kom fra Folketinget herop alene imod, at de fri Bevillinger, Folketinget har sat ind, og Landstinget ikke vil gaa med til, blive strøgne. Er det Meningen, saa kan jeg sige, at saa staar man paa Rejteorien; men jeg tror, det vilde være en meget daarlig Handel baade for Ministeriet og dette høje Ting.

Og saa maa jeg i Forbindelse hermed fremhæve, at man søger nu her fra dette Ting's Side at friste Folketinget til at nægte Militærbevillinger, medens man endnu ved Finanslovens første Behandling her i Tinget erklærede, at man fuldt ud stod paa samme Standpunkt som Regeringen med Hensyn til militære Bevillinger. Nu søger man at friste Folketinget til at fastholde dets Nægtelse, naar saa Folketinget vil være med til sammen med dette Ting at sjerne dette Ministerium. Det er en Madding, man kaster ud til Folketinget for at saa det

med til at storme paa et Ministerium. Men Folketinget har været altfor retsindigt. Naar de have indgaaet en Overenskomst, holde de fast ved Overenskomsten, og de ville ikke være med til Ministerstormeri, de Dage ere i hvert Tilfælde forbi, det gør Folketinget ikke mere, det overlade de til Landstinget.

Og saa det allerkurioseste, hvorved hele Situationen faar saadant et ydre Præg, der jo er høist interessant for udenforstaaende eller Folk, der som mig holder sig uden for disse Forhandlinger, det er det, at man hver Aften omtrent kan se en Straffeprædiken mod Landstinget i „Berlingske Tidende“. Hvem skulde tro, man skulde opleve noget saadant? Der stod forleden Dag i „Berlingske Tidende“, at nu optog Landstinget „den saa haardt fordømte Rolle“, som Folketinget havde spillet. Der gaar „Berlingske Tidende“ hen og siger, at Landstinget spiller en „fordømt Rolle“. Ja, der er noget man i England kalder „contempt of court“ eller „contempt of parliament“. Det var jo muligt, at den højtærede Formand vilde finde, det var noget nærgaaende; men saa maa jeg i Modsetning dertil sige, at man ligeledes i England siger, at et af Borgernes ædleste Privilegier er at kunne skælde deres Rigsdag ud. Men, mine Herrer, en af de Grunde, hvorfor jeg synes, man har kunnet tage hele denne Konflikt, hvis man kan kalde den saa, med stor Ro, er den, at man Gudsteflov jo i vor Forfatning har Midler, hvorved man med største Lethed vilde kunne komme ud over denne Konflikt. Jeg skal ikke dvæle udførligt derved, enhver kender dem. Vi have for det første den midlertidige Finanslof. Det koster blot Folketinget og Landstinget at blive enige om at forlænge den til 1ste Juli eller 1ste November, eller hvorledes det konvenerer, navnlig da saaledes, at vi ikke skulde saa en Sommerjamling. Første November vilde være høist passende, og naar Regeringen kommer og foreslaar i Tinget at give den midlertidige Finanslof Forlængelse, gad jeg se, om noget af Tingene vilde nægte, noget saadant med Udfigt til, at vi ellers føre lige ind i Provisorierne. Men hvis man ikke finder denne Udvej hensigtsmæssig, har man det andet konstitutionelle Middel, som hedder Dpløsning. Dpløsning kan jo anvendes baade paa Folketinget og Landstinget. At anvende det nu under denne Situation paa Folketinget, var der vel ikke megen Mening i. De Herrer ville jo huske, hvorledes Ministeriet Estrup i sin Tid anvendte Dpløsning paa Folketinget den ene Gang efter den anden, jeg tror endog saa, at der var en Gang, Folketinget blev opløst i to succesive Maanedr,